

blive nogen afvikling, men den bliver et skjold, som tilhængere af statsindgreb vil kunne løfte foran sig. I virkeligheden skyder rigsdagen hermed ansvaret over på andre, giver Sorte Per videre.

Den, der har mulighed for at foretage afviklingerne, er handelsministeren, og hvis han ikke kan eller vil, er afvikling umulig. Det er derfor alene et spørgsmål om tillid til ministerens evne til at forstå det frie erhvervslivs mekanik og til hans vilje til at handle derefter. Mindretallet må gå imod forslaget om oprettelse af den foreslåede kommission, fordi det tilslører den faktiske tilstand.

Det bør nævnes, at de eneste erhvervsgrupper, der har udtalt sig om denne kommission, er Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret, der i en fælles udtalelse siger: „Komiteen og Provinshandelskammeret kan naturligvis tilslutte sig ethvert forslag, som vil kunne hjælpe til hurtig afvikling af restriktionerne. Men man er ængstelig for, at en sådan kommission tværtimod fra mindre afviklingsvenlig side vil kunne anvendes til at udsætte den afvikling, som forholdene ellers efterhånden gør mulig, og som i henhold til vareforsyningslovens formålsparagraf bør ske, så snart mulighederne er der. Folketingsudvalgets medlemmer vil sikkert ud fra deres erfaring vide, hvor let selv ret påtrængende lovændringsspørgsmål, der vedrører områder, som behandles i særlige udvalg eller kommissioner, kan henvises dertil og sinkes. Med hensyn til den i samme forslag fremsatte tanke om nedsættelse af sagkyndige brancheudvalg med en lignende opgave, nærer man endnu større ængstelse.“

Mindretallet foreslår, at der i lovens § 4 tilføjes: „Ved den i henhold til denne paragraf foretagne importregulering skal forholdene mellem færdige forbrugsvarer og råstoffer, halvfabrikata og investeringsgoder være således, at der skabes fornøden konkurrence. Importen skal gøres størst mulig under hensyn til betalingsbalancen, og ministeren kan kun med godkendelse af det efter § 16 nedsatte udvalg opsamle valutareserver eller nedbringe vor løbende

gæld til udlandet udover det i handelsaftalerne fastsatte.“

Handelsministeren har afvist mindretallets ændringsforslag og stillet følgende forslag: „Under iagttagelse heraf bør det ved tilrettelæggelsen af importreguleringen i henhold til nærværende lov tilstræbes, at forholdene mellem færdige forbrugsvarer og råstoffer, halvfabrikata og investeringsgoder bliver således, at der skabes fornøden konkurrence. Importen skal gøres størst mulig under hensyn til betalingsbalancen.“

Den foreslåede afsvækkelse af vort forslag og flytningen fra bemyndigelsesparagraf til formålsparagraf kan mindretallet ikke acceptere.

Som allerede antydnet har udvalget drøftet byggesituationen. Mindretallet mener, at der i øjeblikket vil være grundlag for betydelig lettelse på dette område. Således som stillingen er nu, må det være muligt at undgå det meget betydelige arbejde med kontrolering af materialeberegninger. Man må kunne nøjes med at fastslå generelle forbrugsregler. Det må ligeledes være muligt at vende tilbage til den tilstand, hvor det var tilladt uden ansøgning at bygge parcelhuse på indtil 110 m².

Endvidere må det under hensyn til den ændrede økonomiske situation være muligt at forenkle hele spørgsmålet om reparationsarbejder.

Mindretallet havde ønsket disse spørgsmål klaret inden lovens gennemførelse. Dette har ikke været muligt, men mindretallet forbeholder sig, hvis ministeren ikke opgiver sin afvisende stilling, at fremsætte lovforslag til løsning af disse opgaver.

Under forhandlinger med boligministeren afviste denne tanken om oplæring af arbejdskraft til forøgelse af boligbyggeriet. Mindretallet må hævde, at medmindre man tager hele dette problem om oplæring af arbejdskraft til erstatning for manglende faglært arbejdskraft op, vil de ønskede produktionsmæssige og økonomiske resultater ikke kunne nås og afhjælpningen af boligmanglen heller ikke finde sted indenfor et kortere åremål.